

Нашиятъ сборникъ.

(Вмѣсто предговоръ).

Тоя сборникъ отъ статьи, имащи за предметъ събития, личности и дѣла, по-близо или по далечъ, непосредствено или косвено причастни къмъ историческата освободителна мисия на Русия на Балканитѣ, или изобщо на православния Изтокъ, дължи своя произходъ на мисълта да се ознаменува по единъ достоенъ и изразителенъ начинъ 50-годишнината отъ оного събитие, което е неуведаемъ вѣнецъ на тая мисия. Това величаво събитие е войната на Русия съ Турция за освобождението на българитѣ отъ вѣковното робство.

Руско-турската освободителна война отъ 1877—1878 г., която свърши съ предварителния миръ предъ стенитѣ на Цариградъ, въ Санъ-Стефано, на 19 февр. (3 мартъ) 1878 г., българитѣ почитатъ като рожденъ день на своята нова политическа свобода; 19 февруарий тѣ славятъ като Великденъ, възкръсение на свота политическа независимостъ. Тази война тѣ смятатъ за най-велико и сждбносно събитие въ най-новата си история.

И отъ пролѣтѣта на 1927 г., когато се изпълниха 50 години отъ обявяването на тая война въ Кишиневъ (12—24 апр. 1877 г.) съ манифеста на имп. Александра II, станалъ отъ тогава за българитѣ приснопамятенъ *Царь-Освободителъ*, и дори до официалнитѣ юбилейни тържества презъ май т.г.,—настоятелството на Славянското дружество въ България, било чрезъ изданията на Дружеството, било чрезъ тържествени публични събрания или на редовнитѣ Славянски срещи на членовѣтѣ си, не е преставало да вапомня за събитията, дѣлата, героитѣ и жертвенитѣ подвизи отъ онова време. Споменитѣ за тѣхъ сж скъпи и свещени за българина. За това свидетелствуватъ паметницитѣ и мавзолеитѣ въ Плѣвентъ, Пордимъ, Бѣла, София, Шипка, Стара Загора и всжде, гдето стариятъ прославенъ руски воинъ и младиятъ му ученикъ — българскиятъ опълченецъ, сж ковали свободата му.

Прославяйки 50 годишнината отъ освобождението си, българитѣ изпитватъ естествено чувства на дълбска признателностъ